

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 10 november 2003
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.18.885/93/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, autohandelaar, geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____
wonende te _____

Beklaagd van : te

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op artikel 44 § 1. 1°, 64. eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1. 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet.

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 30 april 2003 werd betekend aan de beklagden persoonlijk ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hvpotheekkantoor te monde op 8 mei 2003 onder de referte
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging voorgedragen door haarzelf en door mr advocaat met kantoor te

1. Verval van de strafvordering door overlijden voor de eerste beklagde

De eerste beklagde blijkt volgens het uittreksel uit een overlijdensakte uitgereikt door de gemachtigde beambte van op te zijn overleden. De lastens hem ingestelde strafvordering is bij toepassing van artikel 20 van de voorafgaande titel bij het wetboek van strafvordering vervallen door verjaring.

2. De feiten

2.1.

Op 22 april 1993 werd door de politie van n.a.v. een brief uitgaande van de dienst ruimtelijke ordening te Gent een proces-verbaal opgesteld omdat te kadastraal gekend als een halfcilindervormige en met aluminiumplaten vervaardigde loods was opgericht dienende als werkplaats (17,5 meter lang, 9,2 meter breed en 4,5 meter hoog). De loods bleek te worden gebruikt als autoherstelplaats.

2.2.

De eerste beklagde verklaarde op 22 april 1993 : *"Ik ben samen met mijn echtgenote eigenaar van het onroerend goed gelegen gekend ten kadaster Ik baat op mijn adres een garage en een autohandel onder de naam Achteraan op het perceel waar mijn woning staat, werd in 1980 een werkplaats opgericht, bestaande uit aluminium plaat die de vorm heeft van een halve cilinder en met afmetingen lengte 17,5 meter, breedte 9,2 meter en grootste hoogte 4,5 meter. Voor het plaatsen van deze loods heb ik een beroep gedaan op een aannemer .. Ik had destijds voor het oprichten van deze loods geen vergunning aangevraagd daar het gemeentebestuur mij mondeling de toelating had verleend. Ik zal nu een regularisatie aanvragen teneinde mij in regel te stellen. ... De werken zijn aan-*

gevangen op 20.10.1980 en waren beëindigd de dag nadien" (st. 3-4). De tweede beklagde bevestigde op 22 april 1993 de verklaring van de eerste beklagde (st. 4).

2.3.

Op 13 augustus 1993 werd een regularisatieaanvraag ingediend (st. 10). Bij brief d.d. 11 mei 1994 deelde de gemachtigde ambtenaar mee dat de bestendige deputatie in beroep de regularisatieaanvraag had geweigerd en dat werd gewacht op een uitspraak van de Minister vooraleer een herstellvordering te formuleren (st. 13). De Minister heeft het beroep van de eerste beklagde verworpen bij beslissing d.d. 24 oktober 1995 (st. 22).

2.4.

Op 13 maart 2000 werd de beklagde nogmaals verhoord omtrent de feiten. Hij verklaarde : *"De loods welke ik op 20.10.1980 gebouwd heb staat er nog steeds. De loods doet nog steeds dienst als werkplaats. Ik had in die tijd de mondelinge toestemming verkregen van de intussen overleden burgemeester om de loods te bouwen. Ik ben bereid de loods af te breken als ik mij een nieuwe werkplaats mag zetten. Ik moet toch mijn werk kunnen doen ..."* (st. 17-18).

2.5.

Bij brief d.d. 10 juli 2002 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering toegestuurd aan de procureur des Konings. Hij vorderde het herstel in de vorige staat, namelijk de afbraak van de loods, het verwijderen van de eventuele vloerplaat en funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein (st. 25). De herstellvordering werd gemotiveerd door te wijzen op de strijdigheid van de opgerichte constructie met de stedenbouwkundige bescherming. Het perceel is volgens het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 goedgekeurd gewestplan zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 1994, gelegen in een natuurgebied en in een dergelijk gebied zijn volgens artikel 13.4.3.(1) van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen alleen jagers- en vissershutten toegelaten voor zover die niet als woonverblijf kunnen worden gebruikt (st. 26). Er werd tevens gevorderd een dwangsom op te leggen van 125,00 EUR per dag vertraging in de uitvoering van de herstellvordering (st. 27).

2.6.

Op 29 juli 2002 legde de eerste beklagde de volgende verklaring af omtrent de herstellvordering : *"Ik ben nog niet begonnen met de afbraak van de loods noch met het verwijderen van afbraakmaterialen, funderingen of vloerplaat. Gezien mijn leeftijd zal ik derden moeten aanspreken om me te helpen met de werken. Ik hoop dat er mij ruim de tijd wordt gegeven om met de afbraak te beginnen en om te voldoen aan de herstellvordering. ..."* (st. 33).

2.7.

In een brief d.d. 6 september 2002 van de raadsman van de eerste beklagde werd de bereidheid om af te breken bevestigd, er werd op gewezen dat de hanger thans gebruikt wordt door _____ dat deze vennootschap plannen heeft om te _____ een werkhuis-tentoonstellingsruimte op te trekken, dat een bouwvergunning voor dit nieuw gebouw begin 2004 zou worden verleend en dat de herstellavorde- ring uiterlijk tegen 30 juni 2004 zou zijn ingewilligd (st. 37-38).

2.8.

Op de openbare terechtzitting van 26 mei 2003 werd namens de beklagden een aan- vraag voor een stedenbouwkundig attest nr. 2 neergelegd voor het perceel waarop de voormelde loods werd gebouwd en met als opschrift "Regulariseren van bestaande loods".

2.9.

Op de openbare terechtzitting werd door de raadsman van de tweede beklagde mee- gedeeld dat de loods gelet op het overlijden van de eerste beklagde leeg staat en dus niet langer meer wordt gebruikt.

3. Aanpassing van de dagvaarding

3.1.

De rechtbank heeft op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2003 in de dagvaar- ding de tenlastelegging B als volgt gewijzigd :

als eigenaar de opstelling en de instandhouding van de sub A omschreven loods te hebben gedoogd in de periode van 21 oktober 1980 tot en met 24 maart 1997 (inbreuk op de artikelen 44 § 1, 1°, 64 eerste, tweede en laatste lid van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw) en in de periode van 25 maart 1997 tot 30 april 2000 (inbreuk op de artikelen 42, 1°, 1°, 66, eerste, tweede en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996) en als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten werden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk toegestaan of aanvaard te hebben dat de zonder vergun- ning gebouwde loods omschreven onder de tenlastelegging A werd in stand gehouden en dit in de periode van 1 mei 2000 tot 24 april 2003) (inbreuk op de artikelen 99 § 1, 1°, 146 al. 1, 3°, 147, 149, 198bis en 204 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening)

3.2.

De tweede beklagde werd in kennis gesteld met de uitnodiging zich desgevallend te verdedigen en met de mededeling dat de tweede beklagde nog steeds wordt vervolgd voor hetzelfde feit als dat welke aan de oorspronkelijke tenlastelegging B ten grondslag lag.

4. Vraag tot uitstel van behandeling

4.1.

De rechtbank kan niet ingaan op het verzoek van de tweede beklagde om de behandeling van de zaak uit te stellen. De rechtbank houdt daarbij rekening met

- het gegeven dat de feiten dateren van 1980 en de strafbaarheid is blijven voortduren tot de datum van het bevel tot dagvaarding zoals hieronder wordt uiteengezet ;
- er werd geverbaliseerd op 22 april 1993 ;
- de beklagden in de periode 1993-1995 regularisatie hebben betracht zij het zonder succes ;
- er wel werd beloofd af te breken doch zulks nog steeds niet is gebeurd ;
- er door de eerste beklagde weliswaar een stedenbouwkundig attest nr. 2 werd aangevraagd doch daarop nog niet werd gereageerd door de bevoegde overheid ;
- er niet de minste zekerheid bestaat dat een regularisatievergunning enige kans van slagen heeft.

4.2.

De rechtbank kan zich niet van de indruk ontdoen dat de handelwijze van de tweede beklagde een dilatoir oogmerk heeft. De rechtbank moet rekening houden met de belangen van alle bij deze strafvordering betrokken partijen, zijnde de tweede beklagde, het Openbaar Ministerie en de herstellvorderende overheid. Al die partijen – en dus niet alleen de tweede beklagde doch ook de herstellvorderende overheid – hebben recht op een behandeling van een zaak binnen een redelijke termijn. Van de rechtbank kan bovendien niet worden verwacht dat zij door het verlenen van niet deugdelijk gemotiveerde verzoeken tot uitstel eventueel zou meewerken aan het bereiken van de verjaring van de strafvordering.

5. Gegrondheid van de straftoemeting

5.1.

Uit het dossier blijkt niet dat de tweede beklagde betrokken was bij het optrekken van de loods zelf. Het staat niet vast dat zij zelf heeft geholpen aan de bouw van de loods of daartoe opdracht heeft gegeven. Uit het loutere feit dat zij op 22 april 1993 de verklaring van die datum van wijlen haar echtgenoot heeft bevestigd, kan niet worden afgeleid dat zijzelf de bouwwerken heeft uitgevoerd of rechtstreeks heeft uitgelokt. Het loutere feit dat zij mede-eigenaar was van de grond waarop de loods werd gebouwd maakt haar

nog niet schuldig aan het feit omschreven onder de tenlastelegging A. Zij moet dan ook voor dit feit worden vrijgesproken.

5.2

Het staat daarentegen wel vast dat de tweede beklaagde zich aan het feit omschreven onder de tenlastelegging B heeft schuldig gemaakt voor de periode van 22 april 1993 tot op de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 24 april 2003. Op 22 april 1993 werd de tweede beklaagde als mede-eigenaar verhoord omtrent de feiten en was zij perfect op de hoogte van het gegeven dat op een onroerend goed waarvan zij mede-eigenaar was een niet-vergunde constructie was opgetrokken. Zij heeft niets ondernomen om aan de onwettige toestand een einde te maken. Zij heeft die onwettige toestand gedoogd, toegestaan en aanvaard. Voor de periode tot 22 april 1993 blijkt niet dat de tweede beklaagde kennis had van het optrekken en instandhouden van een niet vergunde constructie op haar eigendom. Zij moet dan ook voor de periode tot en met 21 april 1993 worden vrijgesproken.

5.3.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd. Het derde lid luidt als volgt : *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”*. De decreetgever heeft behoudens drie gevallen het misdrijf instandhouding gedepenaliseerd. Er moet worden onderzocht of artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999 in deze zaak niet als mildere strafwet moet worden toegepast.

5.3.2.

De zonder vergunning opgetrokken loods is volgens het gewestplan
zoals goedgekeurd bij koninklijk besluit van 30 mei 1978
en gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 1994, gelegen in een natuurgebied. Volgens artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003, geldt de depenalisering van de instandhouding (onder meer) niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Een natuurgebied is volgens het vierde lid van artikel 146 van het decreet een ruimtelijk kwetsbaar gebied. De instandhouding van de in het natuurgebied opgetrokken loods is derhalve strafbaar gebleven.

6. Straftoemeting

6.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de tweede beklagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

6.2.

De door de tweede beklagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De tweede beklagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De tweede beklagde mag haar individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

6.3.

De tweede beklagde is jaar oud, weduwe, moeilijk te been en gepensioneerd. Zij ontvangt een maandelijks pensioen van 625,00 EUR. Zij beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt.

6.4.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de tweede beklagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

6.5.

De tweede beklagde heeft op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2003 de opschorting van de uitspraak van veroordeling gevorderd. In overeenstemming met het door het Openbaar Ministerie verleende ongunstig advies acht de rechtbank een loutere schuldigverklaring geen adequate strafrechtelijke reactie op het door de tweede beklagde gepleegde feit. Dit zou de tweede beklagde onvoldoende aanzetten tot gedragsverbetering. Bovendien ziet de rechtbank niet goed in hoe een veroordeling tot een geldboete, zoals bij dit vonnis, tot de sociale declassering van de tweede beklagde zou kunnen leiden.

6.6.

Het komt de rechtbank daarentegen passend en rechtmatig voor aan de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B zoals aangepast (voor de feiten vanaf 22 april 1993) de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

7. De herstellvordering

7.1.

Bij brief d.d. 10 juli 2002 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering toegestuurd aan de procureur des Konings. Er werd een herstel in de vorige staat gevorderd, namelijk de afbraak van de loods, het verwijderen van de eventuele vloerplaat en funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein (st. 25). De herstellvordering werd gemotiveerd door te wijzen op de strijdigheid van de opgerichte constructie met de stedenbouwkundige bescherming. Het perceel is volgens het gewestplan zoals goedgekeurd bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 en gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 1994, gelegen in een natuurgebied en in een dergelijk gebied zijn volgens artikel 13.4.3. (1) van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen alleen jagers- en vissershutten toegelaten voor zover die niet als woonverblijf kunnen worden gebruikt (st. 26). Er werd tevens gevorderd een dwangsom op te leggen van 125,00 EUR per dag vertraging in de uitvoering van de herstellvordering (st. 27).

7.2.1.

Artikel 149 § 1 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (*B.S.* 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluidend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Zoals hierboven uiteengezet werd het misdrijf dat in hoofde van de tweede beklaagde bewezen wordt geacht (tenlastelegging B zoals aangepast en vanaf 22 april 1993) niet alleen gepleegd voor 1 mei 2000, maar zijn ze ook daarna blijven voortbestaan en dit ze in elk geval tot 24 april 2003. Derhalve dient op basis van artikel 149 § 1 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 zoals gewijzigd niet het eensluidend advies van de voormelde Hoge Raad te worden ingewonnen. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormeld decreet van 4 juni 2003 bepaalt bovendien dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd.

7.2.2.1.

In artikel 149 § 1 al. 2 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd door artikel 8 van het voormeld decreet van 4 juni 2003, wordt bepaald dat voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, het middel van de meerwaarde kan worden aangewend, tenzij in drie uitzonderingen-gevallen (1° bij het niet naleven van een bevel tot staking ; 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de onwonenden ; 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg). Er moet dus worden onderzocht of deze nieuwe bepaling op de voorliggende zaak, waarin als herstelmaatregel het herstel in de vorige staat werd gevorderd, kan worden toegepast.

7.2.2.2.

De rechtbank heeft hierboven reeds gemotiveerd dat naar haar oordeel de aan de tweede beklagde ten laste gelegde inbreuk is blijven voortbestaan tot minstens 24 april 2003 en dus strafbaar bleef zodat de eigenaar onmogelijk kan aantonen dat ze werd gepleegd voor 1 mei 2000. Bovendien vormt het optrekken van een voor autohandel gebruikte loods in een zone die volgens het gewestplan natuurgebied is ongetwijfeld een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg. Artikel 149 § 1 al. 2 van het decreet van 18 mei 1999 kan dan ook in deze zaak niet worden toegepast.

7.2.3.

Er dient in dit dossier een herstelmaatregel te worden bevolen aangezien de gevolgen van de in hoofde van de tweede beklagde bewezen geachte feiten niet werden geregulariseerd. De mogelijkheid tot regularisatie waarvan wordt gewaagd door de tweede beklagde is niet reëel. De vordering tot het opleggen van een herstellvordering is evenmin verjaard. De door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geformuleerde herstellvordering is derhalve nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de veroordeelde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd.

7.2.4.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd tevens een dwangsom gevorderd van 125,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van de herstellvordering. Het talmen van de tweede beklagde om tot herstel over te gaan verantwoordt het verbeuren van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het bedrag van de

gevorderde dwangsom is van aard dat het een gepaste aansporing vormt voor de be-
klaagde om zelf tot herstel over te gaan.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot
en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wet van 18 april 1878 houdende voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering
artikel 20;

Wetboek van strafvordering, art. 20, 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter,
191, 194 en 195 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 66,

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stede-
bouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, de tweede en vijfde lid en 65 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42,
1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2,
99 § 1, 1°, 146, 3°, 147, 157, 149, 160, 198, 198bis en 204;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door
de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986
betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art.
58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals
gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering
van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art.
1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art.
1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betref-
fende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekenings-
koersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrek-
king heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en
6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van
de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND BIJ VERSTEK TEGENOVER DE EERSTE BEKLAAGDE EN OP
TEGENSPRAAK TEGENOVER DE TWEDE BEKLAAGDE

Verklaart de strafvordering lastens de eerste beklagde
door diens overlijden op

vervallen

Past de tenlastelegging B der dagvaarding aan zoals aangegeven onder punt 3.1.

Spreekt de tweede beklagde vrij voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

Spreekt de tweede beklagde vrij voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B in de mate dat die betrekking hebben voor de periode van 21 oktober 1980 tot en met 21 april 1993.

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de tweede beklagde op te schorten voor de in haren hoofde bewezen geachte feiten.

Veroordeelt de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B in de mate dat die betrekking hebben op de periode van 22 april 1993 tot en met 24 april 2003 tot een geldboete van 50,00 EUR, verhoogd met 40 decimes, of 250,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklagde uitgesproken geldboete van 250,00 EUR kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 15 dagen.

Spreekt bovendien in hoofde van de tweede beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 40 deciemmen verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot het volledig herstel van de plaats te kadastraal gekend als door de loods af te breken, een eventuele vloerplaat en funderingen te verwijderen en alle afbraakmaterialen van het terrein te verwijderen en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 EUR per dag vertraging van de nakoming van dit bevel.

Legt de de tweede beklaagde een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Laat de kosten van dagvaarding van de eerste beklaagde groot 2,28 EUR ten laste van de Belgische Staat.

Begroot de overige kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 98,66 EUR en veroordeelt de tweede beklaagde Diana De Backer tot de betaling van deze kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adjunct-griffier.